

zvěří způsobených podle dohodnutí s majiteli pozemků býti učiněny úmluvy odchylné od předpisů §§ 68 a násl. cit. zák., jimž má se sjednati platnost pořadem práva. Podobný předpis měl i § 82 dřívějšího moravského honebního zákona. Žalovaní sice tvrdí, že v zažalované částce jest zahrnuto 300 Kč nájemného a 900 Kč smluveného paušálu za škody honbou a zvěří způsobené, což by bylo případem § 93. Ale podle § 41 druhý odstavec j. n. rozhoduje, že žalobce opírá žalobu jen o vrácení nájemného z honitby, které podle žalobního tvrzení činí 1.200 Kč, a že ani po přednesu námitek žalované strany nezměnil žalobní důvod. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti tak, jak se stalo.

Čís. 8747.

Nejde o »odporující si dědické přihlášky« ve smyslu § 125 nesp. říz., podala-li pozůstalá vdova přihlášku z dědické smlouvy (ze závěti), zůstavitelova dcera pak, nepodavši přihlášky a nepopřevši dědickou smlouvu ani závěť, uplatňovala dědický nárok v tom smyslu, by jí byl přikázán podíl, jenž jí přísluší z dědické smlouvy i ze závěti, po případě by jí byl vyměřen povinný díl.

Předpis § 1254 obč. zák., že dědická smlouva nemůže býti odvolána na úkor manžela, s nímž byla ujednána, dotýká se jen ustanovení, jímž byl druhý manžel ustanoven dědicem.

(Rozh. ze dne 28. února 1929, R II 42/29.)

K pozůstalosti se přihlásila pozůstalá vdova z dědické smlouvy (ze závěti), zůstavitelova dcera pak, nepodavši přihlášky, uplatňovala dědický nárok v tom smyslu, by jí byl přikázán podíl, jenž jí přísluší z dědické smlouvy i ze závěti, po případě by jí byl vyměřen povinný díl. Pozůstalostní soud poukázal na pořad práva pozůstalou vdovu, rekursní soud zůstavitelovu dceru.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by ve věci dále jednal.

Důvody:

Nižší soudy vydaly usnesení, která předepisuje § 125 nesp. říz. jen v případech, když si dědické přihlášky odporují a nastane nutnost pořadem práva zjistiti, kterému z proucíh se dědiců přísluší právo dědické. Stížnost vytýká právem, že podle skutkového a právního stavu věci nebylo k vydání takovýchto usnesení podkladu, ježto nejde o rozpor mezi dědickými přihláškami. Zůstavitel zanechal dědickou smlouvu ujednanou dne 12. července 1883 s pozůstalou vdovou, tehdejší svojí snoubenkou, a jest v této dědické smlouvě ustanoveno, že manžel, který druhého manžela přežije, má býti dědicem po předemřelém manželi a zároveň oprávněn převzítí pozůstalostní jmění, jak stojí a leží, že však jest v tom případě povinen dětem z tohoto manželství vyplatiti $\frac{2}{5}$ ve-

škerého čistého společného jmění podle odhadu inventárního jakožto dědický podíl a uvádí se k tomuto ustanovení dále, že stran $\frac{1}{4}$ pozůstalosti vyhrazené k volnému pořízení má tato smlouva dědická, nebude-li tu takového pořízení, platnost vzájemného kšaftu. Kromě toho zřídil zůstavitel písemnou závěť ze dne 28. května 1924, již ustanovuje, že jediným a obecným dědicem veškeré pozůstalosti činí svoji manželku (pozůstalou vdovu). Pozůtalá vdova přihlásila se k pozůstalosti ze $\frac{3}{4}$ z dědické smlouvy a z jedné čtvrtiny ze závěti shora citované podmíněčně, prohlásivši při tom, že ustanovení obsažené v dědické smlouvě o oněch $\frac{2}{5}$ čistého společného jmění účinným neuznává, ježto prý bylo jako ustanovení jen testamentární zrušeno napotomní závětí. S dcerami zůstavitelovými Ludmilou P-ovou, Anežkou M-ovou a Eliškou S-ovou se pozůtalá vdova ohledně jejich dědických nároků dohodla v ten rozum, že vyplatí každé z nich podíl po 15.000 Kč. Pozůtalá dcera Adéla M-ová nepopřela pravost dědické smlouvy ani závěti, uplatňuje však, nepodávši dědické přihlášky, dědický nárok v tom smyslu, by jí byl přikázán podíl, ježž jí z dědické smlouvy i závěti přísluší, po případě, by jí byl vyměřen díl povinný. Z toho je patrné, že není mezi těmito účastníky odporujících si dědických přihlášek, ve skutečnosti také přijal projednací soud na soud jen dědickou přihlášku zůstavitelovy vdovy. Napadená usnesení jsou tedy právně vadná a bylo je zrušiti. Vzhledem na rozpor mezi dědickými účastníky, který může mít podstatný vliv na další projednání pozůstalosti, bylo by však ku právní stránce věci uvést toto: Není pochybné, že shora uvedené ustanovení dědické smlouvy o výplatě $\frac{2}{5}$ inventární hodnoty společného čistého jmění na děti podle doslovu a podle výsledků dosavadního projednání pokládati jest za odkaz, jehož číselnou výši vypočítí bude v onom poměru podle inventární hodnoty čistého společného jmění (§ 535 obč. zák.). Podle § 1254 obč. zák. nemůže býti dědická smlouva na úkor manžela, s nímž byla ujednána, odvolána, předpis tento dotýká se ovšem jen ustanovení, jímž byl druhý manžel ustanoven dědicem. Pozůtalá vdova zastává stanovisko, že ustanovení o odkazu v dědické smlouvě bylo pozdější závětí odvoláno, ježto závěť, ač neobsahuje výslovného odvolání tohoto ustanovení, se o ní nezmiňuje a za jediného a obecného dědice povolává pozůstalou vdovu bez každého dalšího závazku. Zda toto stanovisko jest právně odůvodněno či zda účinnost tohoto ustanovení dědické smlouvy trvá na dále, jak dovozuje pozůtalá dcera Adéla M-ová s poukazem k tomu, že se pozůtalá vdova ku $\frac{3}{4}$ pozůstalosti přihlásila právě z této dědické smlouvy, o tom může býti rozhodnuto jen pořadem práva, který by pozůtalá dcera jako odkazovnice musela k vymožení tohoto odkazu proti dědičce nastoupiti. Této zůstavitelově dceři přísluší pak ze zákona nárok na vyplacení tohoto odkazu, pokud arcit' ustanovení to bude uznáno účinným, s nárokem na eventuelní jeho doplnění na výši povinného dílu, anebo, nebude-li toto ustanovení důsledkem pozdější závěti uznáno účinným, jen nárok na povinný díl ve smyslu § 762, 765 a 774 obč. zák. Na projednacím soudě bude, by jednak zjistil výši onoho odkazu a zároveň, by vypočetl povinný díl, který zůstavi-

telově dceři Adéle M-ové jako nepominutelné dědičce přísluší (§§ 783 až 789 obč. zák., 149, 157 a 162 nesp. říz.).

Čís. 8748.

Exekuce na podíl dlužníka na veřejné obchodní společnosti.

Zabavení společenského podílu poskytuje v podstatě dvojí nárok, jednak na opětuující se vybírání úroků a zisku, jednak nárok, by svého času byla vydána nebo rozdělena majetková podstata a by podíl náležející společníkům byl vyloučen. Nejvhodnějším způsobem zpeněžení obou těchto nároků jest jich přikázání k vybrání, leč pro první případ (úroky a zisk) jest připustiti jako vhodný exekuční prostředek k zajištění i vnucenou správou, co do druhého nároku jest pak zásadně vyloučiti toho času zpeněžení vůbec, dokud vymáhající věřitel ani nenavrhl, by ho exekuční soud zmocnil, by přivodil výpovědi zrušení společnosti a tím stav směřující k výkonu a k zužitkování zabaveného práva.

Zahájení vyrovnacího řízení o jmění veřejné obchodní společnosti nevadí povolení exekuce vnucenou správou společenských podílů, pokud přísluší společníkům právo na úroky a na zisk ze společenského jmění.

(Rozh. ze dne 28. února 1929, R II 52/29.)

Vymáhající věřitelce byla k zajištění peněžité pohledávky usnesením zemského soudu právoplatně povolena exekuce zabavením společenského podílu veřejných společníků dlužnice Vladimíra a Jaroslava L-ových, který jim přísluší jako veřejným společníkům firmy Bratří L. v B. Povolující soud vyhradil soudu exekučnímu, by rozhodl o návrhu na povolení vnucené správy zabavených podílů. Exekuční soud návrhu vyhověl a vnucenou správu povolil. Rekursní soud zamítl návrh vymáhající věřitelky na povolení exekuce vnucenou správou zabaveného společenského podílu. Důvod y: V projednávaném případě jde o zpeněžení zabaveného společenského podílu veřejného společníka. Podle čl. VII. uv. zák. k ex. ř. a čl. 119, 126 obch. zák. není takovýto společenský podíl sám o sobě právem, které, jak § 334 ex. ř. předpokládá, poskytuje opětné vybírání plodů nebo jiné požívání. Nehledíc k tomu, mohl by býti předmětem vnucené správy jen celý provoz výdělečné činnosti, které společnost slouží, čemuž se přiči ustanovení zákona, že společenská práva musí býti vykonávána osobně (čl. 98, 123 čís. 3 obch. zák.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s omezením, že se vnucená správa společenského podílu společníků Vladimíra a Jaroslava L-ových na jmění protokolované firmy Bratří L. povoluje jen potud, pokud těmto společníkům přísluší právo na úroky a na zisk ze společenského jmění řečené firmy.